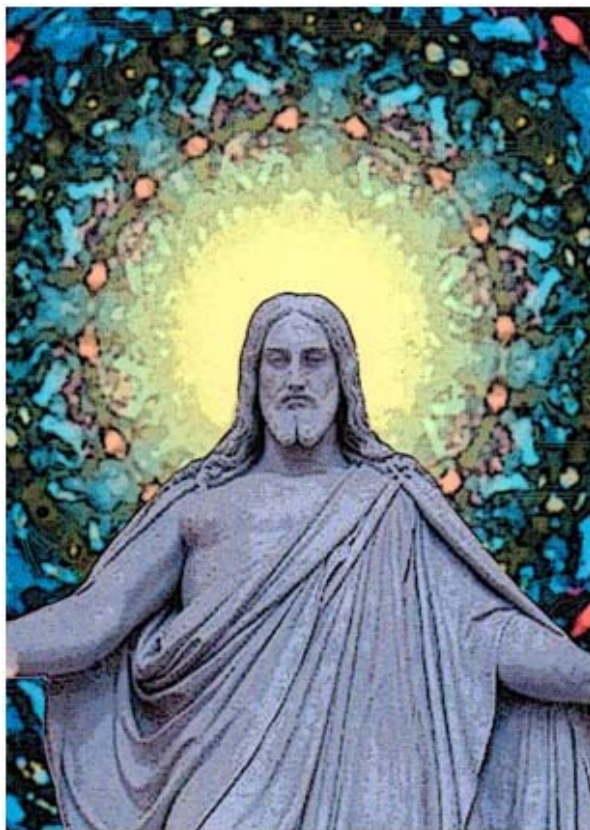

Temahæfte om
Helbredelsestjeneste

liberal katolsk kirke

Helbredelsestjeneste

“Den hellige salvelse” eller “Helbredelsestjeneste” er et af de mindre sakramenter og kendes måske bedre som “Den sidste olie”. Sakramentet siges oprindeligt at stamme fra apostelen Jakob.

Sakramentet har fra begyndelsen haft to formål:

1. At stimulere det enkelte menneske spirituelt og give styrke og livsmod til ældre, syge og svagelige.
2. At forberede mennesket på døden for via sakramentet at lette adskillelsen mellem krop og sjæl.

Da C. W. Leadbeater i 1920 skrev “The Science of the Sacraments” mente han, at dette sakramente i sit helbredende aspekt havde en stor fremtid for sig. I samme bog giver Leadbeater en redegørelse for denne tjeneste, som han oplevede den gennem sin clairvoyante iagttagelse (Leadbeaters clairvoyance adskiller sig fra ønske- eller fri associationsclairvoyance). Hans redegørelse danner baggrund for denne lille pjece.

Påkaldelsen

Helbredelsestjenesten begynder med en påkaldelse. Denne påkaldelse gælder guddommens tre aspekter: vilje, kærlighed og intelligens, der er synonyme begreber for Faderen, Sønnen og Helligånden. Under påkaldelsen slår både præst og menighed korsets tegn på brystet.

Inden for kirken opererer man med tre begreber kaldet: *Kraftens ord*, *kraftens tegn* og *kraftens materiale*. *Kraftens ord* står

for påkaldelsen af treenigheden, *kraftens tegn* er korstegnet, og *kraftens materiale* er brødet og vinen, der under messen legemliggør Herrens nærvær. Man bruger således kun to aspekter af påkaldelsen under helbredelsestjenesten. Præsten påkalder på menighedens vegne med *kraftens ord*, og det beskrives, at de tre energier viser sig som stærke lys, efterhånden som de nævnes af præsten, for til sidst at forene sig i en triangel i deres respektive farver. Gennem disse tre lysende og manifesterede aspekter strømmer en kraft, der forbinder sig med forsamlingen. *Kraftens tegn* udføres af alle tilstedeværende, og på denne måde opbygges der en enhed: forsamling, præst og treenighed.

Asperges

Asperges betyder at rense. Præsten modtager sprinkleren, der indeholder vievand, hvorefter han bestænker – først alteret, derefter forsamlingen. Vievand består af salt og vand, og salt regnes i denne sammenhæng for en slags kemisk ild. Præsten har inden tjenesten forberedt vievandet under en lille ceremoni, hvor de tre aspekter også påkaldes. Under denne indvirkelse blandes salt med vand, og det hele modtager derved en speciel magnetisme, der spredes, når alter og forsamling bestænkes. Vievandet fungerer også på de æteriske niveauer, hvor det har en rensende effekt på atmosfæren i kirkerummet. Det “skubber” bogstavelig talt mindre heldige tankeformer væk fra det område, hvor den “helbredende engel” snart skal manifestere sig. Der bliver gennem denne proces, så at sige, gjort klar til den.

Den helbredende engel

Engle kaldes i den esoteriske litteratur "devaer". Det er et sanskritord og betyder "de skinnende". Devaer og mennesker udgør, stadig ifølge den esoteriske tradition, to forskellige evolutionlinier, der hver har deres funktion i et større legeme, nemlig planetens.

Devaerne er formbyggerne og hører til under det 3. aspekt, intelligensen eller Helligånden. Menneskeheden udgør en slags selvbevidsthed i formen og hører til under kærlighedens, Sønnens eller det 2. aspekt.

Ved enhver religiøs, rituel handling tiltrækkes og påkaldes disse devavæsener. Under messen bygger de den såkaldte eukaristiske bygning, der fungerer som en beholder, hvorfra den påkaldte og nedtransformerede kraft distribueres. Under helbredelsestjenesten påkaldes en bestemt slags engle/devaer. De siges at høre til under ærkeengelen Rafael, men man kunne ligeså godt sige, at de tilhører en bestemt engleart, der fungerer i forbindelse med den proces, vi kalder helbredelse. Formbyggerne med speciale i vedligeholdelse.

Leadbeater beskriver, hvorledes den helbredende engel manifesterer sig under en helbredelsestjeneste, og hvordan den ser ud: *"Engelen var meget høj og manifesterede sig med stor værdighed, dens bevidsthed syntes normalt at fungere på de buddhiske eller atmiske planer, selvom kraften fra dette væsen nåede helt ned på de æteriske niveauer. Auraen glødede hovedsagelig med grøn og violet; de violette kræfter syntes at Åyde gennem præsten ved 'uddrivelsen' umiddelbart inden salvingen med olie, medens de grønne var virksomme under*

selve healingen. Jeg bemærkede, at engelen benyttede sig af, at 'Veni Creator' blev sunget. Denne sang er den traditionelle påkaldelse af Helligånden, der er så mægtig en kraft under helbredelsestjenesten. Når denne sang synges, fyldes kirken med en vidunderlig rød glødende farve, som en solnedgang gennem en fjern rød tåge. Engelen bedømmer omfanget af energi i denne tåge og former den til en hvirvel, hvorfra der dirigeres strømme af kraft til den person, der modtager healing fra præsten – eller rettere sagt engelen sender den gennem præsten, så 'patienten' kan modtage den".

Situationen er nu den, at treenigheden – eller dette systems tre grundlæggende kræfter – er aktiveret og koblet til hver enkelt deltagers individuelle treenighed. Det fysiske rum er rensat og gjort klar til den helbredende engel, der nu har manifesteret sig.

Hovedformålet med denne tjeneste er, som beskrevet, opløftelse, lindring og om muligt helbredelse af forsamlingens individuelle medlemmer. Hvordan forbereder man sig bedst, så den energi eller kraft, der er til rådighed bruges mest hensigtsmæssigt? Svaret er næste led i helbredelsestjenesten, nemlig "Conj teor".

Conj teor

Conj teor er latin og betyder: "Jeg bekender". Men hvad er det, der skal "bekendes"? Faktisk ikke noget, men der er noget, der skal *erkendes*. For at forstå dybden i Conj teor må vi forstå de store evolutionære sammenhænge.

Hvis man er religiøs, troende eller på anden måde beskæftiger sig med ikke bevislige ting, ender man som regel med, at der er et eller andet, man kalder "Gud". I den ortodokse forståelse af dette væsen er "Gud" lig med det perfekte, det absolutte – svaret på alt. I den esoteriske eller teosofiske forståelse af verden er den nærmeste guddom, som alt levende er en del af, et ufærdigt væsen og derfor under stadig udvikling. Dette makrovæsen bevæger sig mod en bestemt form for udvikling, og derfor er dets celler, de forskellige udviklingslinier eller evolutioner, på vej samme sted hen.

Forbryder man sig mod "Guds lov" dvs. arbejder man imod systemets bevægelse mod det af "Gud" definerede mål, "synder" man og møder dermed de modstandskræfter, der er bygget ind i systemet. F.eks. er det, vi kalder, at lyve, stjæle og bedrage imod det, systemet vil, og disse handlinger har derfor nogle konsekvenser. En af konsekvenserne er, at adgangen til centeret i systemet, "Gud", er mere eller mindre besværliggjort – at den energi, der skulle flyde frit mellem celle og organisme bevæger sig trægt.

I den vidunderlige Conjureteortekst erkender vi, at vi nok ikke altid er, som vi burde være, men vi erkender også, at vi dybest set har et ønske om at blive "Guds børn" både i teori og praksis, selvom vi måske både har løjet, stjålet og bedraget.

Selve *ønsket* om at leve mere i overensstemmelse med "Guds lov" er nøgleordet. For det er det dybtfølte *ønske*, der baner vejen for at modtage det, kristendommen kalder "den guddommelige nåde" eller den *absolution*, der følger efter Conjureteor. At nåden er indbygget i systemet, og derfor kan opfattes som en given ting, er en anden sag.

I den esoteriske lære arbejder man med ideen om “point of entry”. Det betyder, at enhver bestræber sig på at fokusere sig i det højeste punkt, som den pågældendes udvikling giver adgang til. Har man oparbejdet en særligt intuitiv og oprigtigt medfølelse karakter, vil det dybtfølte ønske bringe én i position i denne kvalitet. Dette er denne persons “point of entry” – herfra kan absolutionen modtages med et større udbytte, da man så at sige har arbejdet sig “op” imod den. Den skal med andre ord ikke bruge energi på at arbejde sig “ned” til én.

Leadbeater beskriver i sin bog, hvorledes forbindelsesleddet mellem de 7 nederste legemer langsomt forkrøbles ved et aktivt “syndigt” liv. Således at personlighedens kommunikation med dets højere genparter, sjæl og ånd, besværliggøres. Får man tilstrækkelig indsigt og erkendelse til at holde op med at “synde”, vil disse forbindelseslinier langsomt rettes ud og med tiden endda udvide sig.

Da dette måske ikke er den aktuelle situation ved den igangværende helbredelsestjeneste, må der et “lynkursus i udretning af antahkaranaen” til, så den fulde effekt af den helbredende engels energier kan optages både mentalt, astralt og fysisk. Den kraft, der retter livstråden eller antahkaranaen ud kommer gennem absolutionsordene. Disse ord kan derfor opfattes som en til lejligheden skabt kanal, hvor igennem et højere plans eller et højere livsområdes energi, kan løbe.

Absolution

Absolution betyder “at løse” underforstået at blive løst fra de handlinger eller tanker, der er af en sådan karakter, at absolu-

tion er påkrævet. Det, der sker, er – billedligt talt – at den sky, man selv har placeret på himlen, så solens stråler ikke kan nå én, forsvinder. Kommunikationslinierne bliver igen fuldt aktive på det stadium, de nu engang var udviklet til i forvejen. Man skal være opmærksom på, at man delvis kan takke sig selv for, at de er udviklet til det, de er. For man har samarbejdet ved mentalt at stille sig på tærerne for at nå op og modtage “nåden fra Gud”.

Ingen påtvinges noget, de ikke ønsker at modtage, for det ville være et indgreb i den ukrænkelige, frie vilje.

Når præsten fremsiger absolutionsordene, er han kanal for absolutionsenergien, der møder modtageren på det punkt, hvor vedkommende har placeret sig selv. Hele bestræbelsen under helbredelsestjenesten går ud på at nedbryde forhindringer for helbredelse, og her er det modtageren, der skal være den mest aktive part og bringe sig i den bedst mulige position.

Læsning af skriften

Efter absolutionen synges der en salme, hvorefter man går over til læsning af skriften.

Denne skrift er apostelen Jakobs ord og lyder som følger: *“Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser; og så vil han få den. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden. Lider nogen blandt jer ondt, skal han bede; er nogen glad, skal han synge lovsange; er nogen blandt jer syg, skal han tilkalde menighedens ældste, og de skal salve ham*

med olie i Herrens navn og bede over ham. Og troens bøn vil frelse den syge, og Herren vil gøre ham rask; og hvis han har begået synder, vil han få tilgivelse for dem. Bekend derfor jeres synder for hinanden, at I må blive helbredet. En retfærdigs bøn formår meget, stærk som den er”.

I liberal katolsk kirke er den kommet til at lyde således “*Er nogen blandt jer syg, skal han tilkalde menighedens ældste, og de skal salve ham med olie i Herrens navn og bede over ham. Og troens bøn vil frelse den syge, og Herren vil gøre ham rask; og hvis han har begået synder, vil han få tilgivelse for dem. Bed for hinanden om at I må blive helbredt. En retfærdigs bøn har en mægtig virkende kraft.*”

Disse ord kan virke provokerende. Kunne man forestille sig, at nogen nu til dags, i tilfælde af sygdom, som det første ville sende bud efter menighedens ældste? Og kan vi tro på, at troens bøn vil frelse den syge, og at Herren vil gøre ham rask? Eller at vi faktisk kan få tilgivet eventuelle synder? Er det fordi man for 2000 år siden ikke vidste bedre, ikke havde alternativer i form af veluddannede læger, eller befandt man sig i et helt andet tankeunivers?

Johannes Sløk fortæller i sin bog “Det religiøse instinkt”, at begrebet “virkelighed” havde en helt anden mening for bare 400 år siden. Den virkelighedsopfattelse, mennesket på dette tidspunkt havde, omfattede den håndgribelige verden og helt selvfølgelig en “højere” åndelig ditto. Det var almindelig fornuft, at verden hang sammen på denne måde – at Gud styrede verden, og at alt var undergivet Hans vilje.

Efterhånden som middelalderens begrebsverden brød sammen, og videnskaberne fik magten, forandredes virkelighedsbegrebet. Mennesket fik i højere grad den opfattelse, at det med sit intellekt selv kunne forme sin skæbne og til en vis grad være herre over liv og død, i hvert fald i en sygdomsmæssig sammenhæng.

Hvad kan vi så bruge den tekst til i dag, i hvilket perspektiv placerer vi troen? Kigger man rigtig efter, er der et nøgleord, der er afgørende, og dette ord er “en retfærdig”. En retfærdig er i den esoteriske tradition et menneske, der er indviet – og en indviet har bevæget sig ud over det såkaldte verdensblændværk, har kontaktet livets indre sider, og er konsekvent “på Guds side” – det betyder først og fremmest, at dette menneske har sand indsigt og for det andet adgang til kræfter, der er få beskåret. Men denne indsigt betyder også, at man har et anderledes syn på verden og dens tildragelser, at livet i formen og dets udvikling altid har første prioritet. På dette stade føler man enhed og identifikation med alt levende og har derfor ikke behov for gods eller guld. En *retfærdigs* bøn har derfor reelt “en mægtig virkende kraft” – men samtidig har en retfærdig en indsigt i, hvad der er godt for det enkelte individ at komme igennem. Det kan i nogle tilfælde være sorg eller sygdom. For de lektioner, der er på vores vej, bærer altid noget konstruktivt med sig. Som det gamle, kinesiske ordsprog siger: “Der er en gave gemt i enhver ulykke”.

Det indviede og retfærdige menneske har en mere vidende end troende indstilling til livet. For ligesom tyngdeloven er en kraft i den ydre fysiske verden, således er der også love i “den åndelige verden”, der er ligeså ubønhørlige som tyngdekraften.

Det er de love, den indviede/retfærdige har lært at kende og arbejde under og med.

Ligesom tyngdekraften kan manipuleres, således kan der også arbejdes med de “åndelige” love. Det indviede menneske fortsætter i øget tempo den udvikling, der ligger foran menneskeheden, nemlig en afsløring af naturens kræfter, de lovmæssigheder der styrer bevidsthedens udvikling og en forståelse for altings formål.

Veni Creator

Det næste led i helbredelsestjenesten er Veni Creator – hvilket betyder “Kom Skaber”. Denne salme er skrevet af Hrabanus Maurus (år 776 – 856) og er en påkaldelse af Helligånden.

Helligånden er i den ortodokse kristendom først og fremmest kendt som Talsmanden og Paraclet. Dette navn stammer fra det græske ord parakletos, der betyder: beskytteren eller trøsteren. I andre sammenhænge kaldes Helligånden “Jøngerens på Guds højre hånd”. Helligånden er i bibelsk sammenhæng først og fremmest kendt gennem sit virke pinedag, da disciplene råbte på deres opstandne Herre, for at han skulle sende dem det, han havde lovet. “Da pinedagen var kommet, var de alle samlede med hverandre. Da lød der med ét fra himmelen en susen som af et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad”. Senere i teksten omtales Helligåndens aktivitet og fremtræden som en lyd, der høres.

I den esoteriske tradition kaldes Helligånden bl.a. Brahma, 3. Logos, aktivitets- og intelligensaspektet og Moderen. Moderen er intelligensen i stoffet og Faderens modstykke, og det

er hendes kræfter, der af den ortodokse kristendom opfattes som den skinbarlige djævelskab. Sandheden er bare, at Faderen ikke kunne skabe Sønnen uden den "onde" materie/Moder. I den hinduistiske tradition er det Brahma, der skaber verdenne gennem lyd. Lyden, der høres, er mantraernes mantra AUM. Det siges, at det foreløbige højdepunkt i den kontinuerligt skabende proces er det menneskelige legeme, som derfor også kaldes Brahmas mesterværk. Ud fra disse betragtninger er det derfor indlysende at påkalde denne skabende kraft gennem Veni Creator.

Teksten, der bruges i salmen i liberal katolsk kirke afviger fra den Romersk Katolske tekst, der gengives her:

*Kom til os Skaber, Helligånd, at gæste dine egne sind
Guds åndepust, oh Himmelvind, nyt liv med nåden gyd dem
ind!*

Du, som er talsmand kaldt ved navn, og gaven som fra Gud
udgår
Livskilde, Æmme, mildhedsfavn, en salve god for sjælesår.

Du syvfold gavmild, nådefuld, Guds hånd, Guds ðnger til os
rakt
*Lad ske, som Faderen har sagt: berig vor mund med sandheds
guld*

*Giv os om Faderen besked, at kende Sønnen, Gud af Gud,
Ånd som går fra begge ud, at tro i tid og evighed.*

Liberal katolsk kirke:

Kom Helligånd, du skabermagt iklæd dig vore sjæles dragt

Du skabte hjertet i vort bryst, fyld det med kraft fra himlens
kyst.

Dit store navn er Paraclet, den gave Gud har os beredt,
livskilde, kærlighed og ild, og åndens salve rig og mild.

Syvfoldig er din gaves art, i dig vi ser Guds iger klart.
Du er den lovede Guds ånd, besjæler alle tungebånd.

*Tænd åndens lys i sjæl og sind, giv kærlighed i hjertet ind.
Befæst vort legems svage bo med dydens fasthed åndens tro.*

Driv sjælefjenden langt af led, og skænk os himlens dybe fred.
Når du går foran på vor sti, går livets farer os forbi.

*O lær du os at kende vel, Gud Fader og Gud Sønnen selv,
Du fra de to til os steg ned, vi tror på dig i evighed.*

Dig, Fader, priser vi i kor og dig, Guds søn, som på vor jord
Vandt livets sejr i dødens hånd. Hav evig tak, o Helligånd.

Her er et par ting, der er værd at notere sig i forbindelse med versene. I det første vers omtales Helligånden i sit fysiske skaberaspekt: "Du skabte hjertet i vort bryst". Det hentyder til de intelligente kræfter, der bl.a. styrer opbygningen af det fysiske hjerte, selv om den dybere mening her er en lidt anden.

Salve og *ild* er nøgleord i andet vers. Salven omtales senere. Ilden er det ydre tegn og symbol på altings forvandling i den menneskelige bevidsthed: intelligensen, Helligåndens adelsmærke.

I tredje vers iger vi den *syvfoldige gave*. Denne syvfoldighed henviser til de syv esoteriske eksistensplaner. Ser man disse

syv under et, vil den esoterisk interesserede vide, at de tilsammen udgør det “kosmisk fysiske plan”, der er underlagt Helligåndskræfterne, 3. Logos eller Brahma Alt hvad et menneske kan håbe at nå inden for en lang fremtid, findes inden for dette område.

Vers fem er måske lidt selvmodsigende. Det er materien, der pr. definition er “ond”, stoffet hvorfra al ondskab kommer, og derfor kalder man skaberen af denne materie “sjælefjenden”, i virkeligheden er det – ironisk nok – den “onde” materie, der sætter skub i udviklingen.

I sjette vers står der “Du fra de to til os steg ned”. Tidligere i denne tekst blev det fremhævet, at det var Faderens og Moderens to modsatte poler, form og liv, der var ansvarlige for skabelsen af Sønnens bevidsthed. Når Helligånden stiger ned fra Faderen og Sønnen, er det historien set i et lidt andet perspektiv. Her er der nemlig tale om udfoldningen af “det kosmisk fysiske plan” – de syv bevidsthedsplaner som den menneskelige treenighed, ånd, sjæl og legeme befinder sig på.

Salvningen

Efter således at have påkaldt Helligånden, kommer man til Salvningen. I Veni Creator er der en hentydning til denne salvning, hvor der i andet vers står “Åndens salve mig og mild”. I det gamle testamente blev kongen over Israel altid salvet af en profet. Det betød, at kongen derefter blev anset for enevældig og ufejlbarlig, og hvis man satte sig op imod ham, satte man sig op mod Gud. Samme rettigheder tiltog paver og biskopper sig senere i historien. De salvedes også, hvilket gav dem magt

over både folk og menighed. I forbindelse med monarkiet er denne procedure forsat op til vor tid, hvor forskellige landes kongehuse på denne måde har legitimeret deres privilegier.

Salvning er også forbundet med navnet Jesus Kristus. Man kunne lige så godt sige “Jesus, den salvede”, for det er, hvad Jesus Kristus betyder. “Kristus” kommer af det græske “Christos”, der igen er en oversættelse af det jødiske “Messias”, hvilket også betyder “den salvede”. Det er altså vigtigt at være salvet, hvis man vil frem i en religiøs verden. Når det af evangelierne fremgår, at Jesus er “den salvede”, er det netop, fordi salvning i mange af det gamle testaments bøger fremhæves som noget helt fundamentalt.

Der var dog ikke en profet tilstede, da Jesus blev salvet. Ifølge Markusevangeliet skete det i Simon den Spedalskes hus, hvor en kvinde kom med en alabastkrukke og “hældte olien ud over hans hoved”.

Traditionelt mener man, at salvelsen *er* Helligånden, at den fysiske olie på huden er bindeleddet, selve kommunikationsleddet mellem Sønnen og Faderen, og at den skaber en kontakt mellem Faderen og den individuelle bevidsthed. I de kristne kirker er man af den opfattelse, at Jesus er lig med Sønnen, så da kvinden i evangeliet “hældte olien ud over hans hoved” opstod forbindelsen til Faderen og dermed retten og autoriteten til at være guddommelig.

Esoterisk set er al bevidsthed, det være sig i planter, dyr eller mennesker, et udtryk for Sønnens liv. Så når individet under helbredelsestjenesten salves med olien, bliver Faderen og Sønnen forbundet. Det er de godt nok i forvejen, men nu er det

Sønnens liv, mennesket, der forsøger at etablere en forbindelse med Faderaspektet ved hjælp af sin egen frie vilje og ønske og hjælpes på vej af olien.

Olien, der bliver brugt både i den Romersk Katolske Kirke og liberal katolsk kirke er indviet af en biskop skærtorsdag. Denne olie bruges så i løbet af året indtil næste skærtorsdag. Selve salvningsceremonien begynder med, at præsten beder en bøn om, at alle tilstedeværende må blive befriet for "*deres sygdomme, mangler eller skrøbeligheder, så vidt det er dem gavnligt*". Denne sætning kan virke provokerende, for er der nogen for hvem, det ikke umiddelbart ville være gavnligt at blive helbredt?

Liberal katolsk kirke anerkender reinkarnation og karma som et faktum. Det indebærer, at mennesket, som Paulus udtrykker det, skal høste, hvad det sår. Dette princip er et udtryk for guddommelig retfærdighed (som ikke altid er lige gennemskuelig for mennesker). Karmaloven har således en opretholdende og afbalancerende funktion i hele systemet/universet.

Med dette udsagn kunne man mene, at den logiske følge ville være, at det enkelte menneske dermed også skulle være ansvarlig for sin egen sygdom. Det er en forsimplet udlægning af karmas lov og en fristende måde at forsøge at få orden på et tilsyneladende kaotisk univers, hvor ulykker og sygdom synes at ramme i Ång. Men kan vi forstå det på den måde? Konsekvensen kan let blive, at syge eller ulykkesramte pludselig må føle sig både syge og skyldige?

Ifølge den esoteriske ζ loso ζ er menneskeheden nået til et stadium i sin udvikling, hvor individet kan tænke og ræsonnere.

Den menneskelige intelligens efterspørger formål og mening. Kan man ikke umiddelbart i den meningen eller forståelsen for sine egne og andres handlinger, analyserer man sig selv og andre for at i den ud af, hvor det eventuelt irrationelle element kommer fra, og danner dermed en form for forklaring.

Spørgsmålet er, *hvor* langt mennesket er kommet i udviklingen af sin intelligens, og hvad det mål af intelligens kan bruges til. Måske er karma-loven, der må være umådeligt kompliceret, simpelthen *for* avanceret til, at den menneskelige intelligens – på vores nuværende niveau – kan forstå den? Formodentlig drager vi i vores forsøg på at forstå meningen en hel del fejlkonklusioner. Måske vil man om 200 år sidestille den karma-opfattelse, der råder i dag med de kristne inkvisitionsforestillinger, der herskede i middelalderen, som vi i dag i den helt hen i vejret, og som oven i købet resulterede i ufattelige tragedier. Alt sammen på grund af uvidenhed og overtro.

Det er tidligere nævnt, at hvis man går i dybden med den esoteriske filosofi, begynder man at få en indsigt i, at det makrovæsen, som vi er celler i, er en ufuldkommen størrelse. Dette væsen er på vej mod fuldbyrdelsen af sin proces og sit eget projekt, som er noget, vi ingen forudsætninger har for at sætte os ind i. Imidlertid siges det også, at selv væsener i denne vægtsklasse er underlagt en form for karma, som langt fra er behagelig og kaldes "det kosmisk onde". Denne ubehagelige karma må, for at afvikles, også gennemleves af celledivet, som udgøres af de forskellige evolutionslinier, der lever på planeten.

Det siges, at en af menneskelivets specialiserede evner er evnen til at lide, og at det derfor er menneskene, der assimilerer

de erfaringer, der opnås gennem denne proces. Derfor kan man sige, at makrovæsenet, planeten, er afhængig af denne gruppe specialiserede celler, der ved deres lidelser bidrager aktivt både til jordens vækst og til afvikling af dens ubehagelige karma. Denne karma er et menneskeligt, *kollektivt* anliggende og altså derfor ikke relateret til enkeltpersoner. Set i dette perspektiv er de virkelige helte i menneskehedens historie måske de individer, der har lidt under alverdens forfærdelige sygdomme, der nødvendigvis *måtte* bæres af nogen, og som samtidig måtte formå at få noget konstruktivt og livsbekræftende ud af det, altså forvandle negativ karma til positiv indsigt og erfaring, der betød noget for udviklingen af makrolivet.

En anden ide, der trives i “okkulte” miljøer, og som også kan have betydning for forståelsen af helbredelsestjenesten, er begrebet “meningen”. “At jeg mødte netop dig i dag, var *meningen*” – “Jeg kom for sent til mit tog, det var nok *meningen*” – “Jeg har fået kræft, mon det er *meningen*?”. Vi kan igen konsultere Johannes Sløk, som ser denne tænkning fra en historisk synsvinkel. I bunden af udviklingsskalaen ζ nder vi det primitive menneske, for hvem f.eks. redskaber og våben har deres egen form for liv og derfor skal behandles med behørig respekt. På et højere trin ζ nder vi en videreudvikling af dette tema i den hellenistiske kultur, hvor begivenheder “*for helleneren rummer noget dunkelt, noget irrationelt, mægtige kræfter det ikke er givet mennesket at udgrunde, og som går deres egne veje og ufravigeligt fører mod de mål, de af uransagelige grunde har sat sig*” – kort sagt ideen om det skæbnebestemte. Et andet sted skriver han “*Helleneren griber næsten altid ud over det faktiske, for at se det som et udtryk for noget mere omfattende, forskyder det reelle som træder frem, til det bag-*

vedliggende, der hersker over og giver sig til kende i de ydre fænomener". Man kan spørge, om dette ønske om at se noget meningsfuldt i det tilsyneladende meningsløse er en rest fra menneskehedens barndom, og om udviklingen af vores intelligens vil medføre en ændret holdning med tiden.

At tage stilling til dette spørgsmål om karma, skæbne, skyld eller ansvar, kan være nyttigt, inden man modtager salvelses-sakramentet, da det kan have betydning for, hvilken *indstilling* man har til at modtage. Det gør en forskel i graden af modtagelighed, om man ser sig selv som synderen, der har brudt Guds love og straffes for det, eller om man opfatter sig selv som et frit, intelligent og ræsonnerende menneske, der prøver at kontakte verdenssjælen for derved at få indsigt og forståelse for de omstændigheder og eventuelle lidelser, man står i.

Tjenesten fortsætter nu med en invitation til den enkelte om at modtage salvningens sakramente.

Derefter foretager præsten en eksorcisme, en uddrivelse, hvorved "alle onde indvirkninger uddrives". Ordet eksorcisme stammer fra det græske "eksorkismos", som er betegnelsen for uddrivelsen af urene ånder. I Mattæus 10. 1. giver Jesus sine tolv disciple magt og bemyndigelse til denne praksis.

I forbindelse med helbredelsestjenesten drejer det sig om at rense modtageren af sakramentet for alle former for selvskabt negativitet, og som vi hørte, da Leadbeater redegjorde for sine clairvoyante iagttagelser, er det på dette tidspunkt, at den helbredende engel benytter den violette farve. Esoterisk interesse-rede vil vide, at denne farve relaterer til det fysiske plan og den syvende stråle. Da denne energi er så intimt forbundet med det

fysiske plan, kunne en logisk konklusion være, at denne energi på dette tidspunkt i tjenesten påvirker den æteriske dublet, der er en del af den menneskelige, fysiske udrustning.

Efter uddrivelsen dypper præsten sin højre tommelfinger i sygeolien og salver den knælende med et kors i panden. Korset spiller som sagt en central rolle i kristendommen. Ved dåben blev barnet på lignende måde salvet med et korstegn i panden. Skikken med et mærke i panden stammer fra en tid, hvor man brændemærkede slaver og soldater med et tegn i panden, så alle kunne se, hvem de tilhørte. Meningen med korstegnet i panden ved dåben er en markering af, at der er et usynligt bånd mellem Kristus og kirkens medlemmer.

Mens præsten tegner korstegnet i panden, påkalder han *“den hellige ærkeengel Rafaels hjælp”* for at styrke modtageren *“på sjæl og legeme”* I praksis vil det sige, at det *“lem”*, som modtageren gennem dåben udgør på *“Kristi legeme”* på en måde aktiveres. I 1. Korinterbrev, vers 12 og 26 står der: *“Thi ligesom legemet er en enhed og dog har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange de er, dog er ét legeme, således er det også med Kristus”* og *“Når et lem lider, lider alle lemmerne med”*. Alle mennesker, uanset om de er døbt eller ej, udgør lemmer på Kristi legeme. Når der tales om at blive et lem på Kristi legeme gennem dåben, er det esoterisk sprogbrug, der refererer til den 2. indvielse *“Dåben”*.

Modtageren af sakramentet bliver nu salvet på isse, strube og nakke med et korstegn. Derefter lægger præsten hænderne på modtagerens hoved og siger: *“Kristus, Guds søn, udgyde sin helbredende kraft over dig og indhulle dig i sin kærligheds lys”*.

Mennesket har ifølge den esoteriske filosofi en "æterisk dublet". Dette æterlegeme er matricen, hvorefter den fysiske krop er bygget. Ydermere forsyner æterlegemet det fysiske legeme med en speciel energi kaldet "prana". I æterlegemet er der syv store energiknudepunkter kaldet "centre" eller "chakraer". Disse centre har flere funktioner, dels beliver de forskellige områder af kroppen, dels er de kommunikationskanaler for de såkaldt "øjnere legemer" såsom astral- og mentallegemet. Alle centrene er forbundet med den faste, fysiske krop gennem de endokrine kirtler, og det er gennem dette system, at sjælen til sin tid vil manifestere sig, når personligheden – det lavere midlertidige udtryk, som mest af alt identificerer sig med kroppen – til sin tid "dør". Sjælen er forbundet med hovedcenteret, *issenen*, eller den tusindbladede lotus, der befinder sig på toppen af hovedet, og når dette center til sin tid er aktiveret, kan sjælen uden modstand fra personligheden benytte dette laveste redskab. *Issenen* eller hovedcenteret er også forbundet med det 1. aspekt, Faderaspektet.

På *struben* og i *nakken* sidder der to centre, der først og fremmest er forbundet med det 3. aspekt, Helligånden, eller den skabende og aktive intelligens. *Strubecenteret* er porten til mentalplanet og dermed til mentallegemet. På dette plan og i dette legeme finder de intellektuelle processer sted, og på det højere mentalplan er sjælen placeret, dette center er derfor et af de vigtigste. Dette center er forudsætningen for al fremtidig vækst, for det er gennem intelligensen, at kærlighedens væsen skal begribes.

Nakkecenteret er der faktisk ikke noget, der hedder. Alligevel spiller dette område en stor rolle i den fremtidige udvikling. For på et tidspunkt i menneskets udvikling hæves rodcenterets

energier op i dette område, for at "lyset i hovedet" kan manifestere sig. "Lyset i hovedet" er ikke noget, man kan salve sig frem til. Det er snarere at forstå som en præmie, der kan vindes af den prøvede, forslåede og arrede, åndelige kriger.

Hensigten med at salve disse tre vitale centre i hovedet er, at der midlertidigt kan harmoniseres nogle energier centrene imellem, så der kan slippe nogle sjælsenergier igennem. Dette er nyttigt ud fra den tankegang, at *"Al sygdom er et resultat af hæmmet sjælsliv"*.

Leadbeater skriver i sin bog ikke noget om disse centres aktivitet under salvningen, så det beskrevne her er udelukkende formodninger. Han nævner dog kort at: *"Salvelsen er særdeles brugbar i forbindelse med æteriske sygdomme. De Æste sygdomme kompliceres af nervøse lidelser, og det er sandsynligt, at disse kan afhjælpes ved at bruge den konsekreerede sygeolie"*.

Med hensyn til den attitude modtageren af sakramentet skal indtage, skriver Leadbeater: *"Under salvelsen og medens præsten har hænderne på hovedet skulle modtageren åbne sig helt og fuldt for Herren Kristus og sætte sin lid til hans mægtige kraft. Hele menneskets natur skulle åbne sig for den stærke nedstrømning af spirituel styrke, på samme måde som en blomst åbner sin krone for solens lys. Jo mindre personens tanker er centreret omkring ham selv i dette vidunderlige øjeblik, jo større er de dybder i hans natur, der kan respondere på Kristus' barmhjertige nærvær, og jo større er chancerne for helbredelse"*.

Efter håndspålæggelsen giver præsten en kort formaning til forsamlingen, der kan sammenfattes i at være *“udholdende på hellighedens vej”*.

Kommunion

“Den sidste store spirituelle hjælp, der kan gives i forbindelse med den fysiske helbredelse, er gennem kommunionen. Ingen større hjælp for krop og sjæl kan tilbydes, for gennem modtagelsen af hostien bliver det menneskelige legeme selv en levende monstrans, der udstråler Kristi lys og kærlighed”.

Således beskriver Leadbeater grunden til, at helbredelsestjenesten afsluttes med kommunion. Liberal katolsk kirke er af den overbevisning, at Kristi liv rent fysisk inkarnerer i det forvandlede alterbrød, og derfor har en helt konkret indvirkning på det fysiske plan og de legemer, der bejnder sig på det. Det er hostier fra sidste messe, der er lagt til side til den efterfølgende helbredelsestjeneste, og de uddeles uden vin.

Det kan være af interesse at høre, hvad liberal katolsk kirke generelt siger om helbredelsestjeneste:

“Det forventes ikke, at disse øjeblikkelige helbredelser, der normalt kaldes mirakler (hvad de ikke er) ofte vil forekomme i denne tjeneste. De kan forekomme, og de sker i nogle tilfælde; men da vi ikke er tilstrækkeligt øvede i omgangen med disse mægtige kræfter, kan vi af disse grunde ikke forudsige resultatet. Mange patienter, især kroniske tilfælde, føler ofte midlertidige fremskridt, men det føles ofte, at virkningen langsomt fortager sig, eller man ender tilbage ved udgangspunktet. Sådanne patienter skulle prøve igen. Hvor der måske føles en

svag forbedring, og måske kun midlertidigt ved det første forsøg, vil et andet, tredje, fjerde, femte og sjette måske føre processen videre. Selv Kristus måtte helbrede to gange i tilfældet med den blindfødte mand.

Hvis en patient ikke opnår et godt helbred efter Ære forsøg, er det forkert at antage at Kristus eller Helligånden er ude af stand til at helbrede. Man bør i disse tilfælde huske på, at kanalen hvor i gennem de skal virke er menneskelig, skrøbelig og uperfekt, og at den helbredende kraft af forskellige grunde ikke fungerer gennem lige netop denne specielle præst, eller at den af forskellige grunde ikke kan modtages af lige netop denne specielle patient. Præsten vil gøre sit bedste for at hjælpe; patienten vil gøre sit bedste for at modtage; hvad der kommer ud af det er lagt i hænderne på højere væsener – i hænderne på Kristus, helbrederen og kongen” .

At deltage i en helbredelsestjeneste kan sætte tålmodigheden på prøve. Tiden kan, når man sidder i forsamlingen, føles lang, når den individuelle salvning og håndspålæggelse foretages. Imidlertid må man huske på, at det for den enkelte er vigtigt at komme op og modtage sakramentet enten for sig selv eller som stedfortræder for en anden. Fordi energi følger tanke, kan enhver bidrage til processen ved at sende gode ønsker mod den person, der modtager sakramentet.